

Imperiell girighet efter energi

Nicolás Maduro hävdade länge att Venezuelas lidande och palestiniernas kamp inte var separata tragedier, utan manifestationer av samma globala brott: imperiell dominans driven av en omätlig hunger efter energi. I tal efter tal fördömde Maduro vad han beskrev som ett gemensamt öde påtvingat av USA-stödd aggression – ett där suveräna folk berövas autonomi, utsätts för blockader och straffas för att inneha resurser som globala makter begär. Historien har nu bekräftat hans varning. Venezuela och Palestina står som parallella offer för Amerikas rovgiriga jakt på fossila bränslen – olja, gas och energikontroll till varje pris.

Venezuela och Palestina: En gemensam anti-imperialistisk front

Venezuelas allians med Palestina var inte retorisk teater eller diplomatisk opportunism. Det var en grundpelare i chavismen, ärvd från Hugo Chávez och upprätthållen under Maduro. Sedan han tillträdde 2013 har Maduro konsekvent framställt Palestinas ockupation som oskiljaktig från Venezuelas egen belägring under sanktioner och tvång. Venezuela bröt diplomatiska relationer med Israel 2009, levererade humanitärt bistånd under upprepade Gazakriser och fördömde israeliska handlingar som brott möjliggjorda av amerikansk makt.

Maduro beskrev upprepade gånger Gaza som ett laboratorium för kollektiv bestraffning – speglat, argumenterade han, av den ekonomiska strypning som USA:s sanktioner påtvingade Venezuela. Han anklagade Washington och dess allierade för att möjliggöra "folk-mord" i Gaza samtidigt som de förde "ekonomisk terrorism" mot Caracas. I ett tal 2024 deklarerade han den palestinska kampen som "mänsklighetens mest heliga sak", och kopplade den explicit till Venezuelas motstånd mot USA:s försök att ta kontroll över dess oljetillgångar.

Dessa varningar avfärdades av kritiker som ideologisk posering. Ändå har händelser sedan dess gjort dem kusligt profetiska. Maduro argumenterade att resursrika nationer inte bara pressas, utan riktas in – genom sanktioner, proxykonflikter och direkt våld – tills lydiga regimer installerats. I Palestina pekade han på Israels blockad av Gaza som en avsiktlig strategi för att neka palestinierna kontroll över sina egna naturresurser, inklusive Gaza Marine-gasfältet. I Venezuela gällde samma logik för oljan. Eftersom fossila bränslen förblir centrala för geopolitisk makt trots retoriken om energiomställning har USA:s interventionism intensifierats, och förvandlat Maduros analys till levd verklighet.

Venezuela: Straffat för att skydda sin olja

Venezuelas enorma naturtillgångar har länge gjort det till ett byte för utländsk rovdraft. Med över 300 miljarder fat bevisade oljereserver – världens största – koncentrerade främst i Orinocobältet, representerar landet en trofé för energihungriga makter att inte ignorera. Under Maduro motstod statliga oljebolaget PDVSA amerikansk företagsdominans, och samarbetade istället med Ryssland, Kina och Iran för att utveckla projekt som Carabobo och Junín.

Svaret blev ekonomisk krigföring. Från och med 2017 krossade USA:s sanktioner systematiskt Venezuelas ekonomi, och minskade oljeproduktionen från ungefär 2,5 miljoner fat per dag till under en miljon. Maduro beskrev konsekvent dessa sanktioner inte som verktyg för demokrati främjande, utan som instrument för stöld – utformade för att tvinga Venezuela till underkastelse och öppna dess oljefält för amerikansk kontroll.

Det målet blev explicit den 5 januari 2026, när amerikanska militära attacker träffade Caracas och Nicolás Maduro tillfångatogs. President Trump rättfärdigade operationen som en kampanj mot "narkoterrorism", men hans egna ord tog bort varje pretention. I ett tal vid Mar-a-Lago tillkännagav Trump: "Vi kommer att styra landet tills dess att vi kan genomföra en säker, riktig och klok övergång." Han betonade att USA:s administration av Venezuela "inte kommer att kosta oss en cent", eftersom oljeintäkterna – "pengarna som kommer upp ur marken" – skulle ersätta amerikanska ansträngningar.

Detta var ingen anomali. Det följde ett välbekant imperiellt manus, ekande Irak och Libyen, där regimskifte banade väg för energitillgång. Maduros avlägsnande, internationellt fördömt som en aggressionshandling, bekräftade vad han varnat för i årtal: Venezuelas olja gjorde det till ett mål. Trumps oapologetiska fixering vid resursutvinning avslöjade interventionen för vad den var – en energikupp maskerad som säkerhetspolitik.

Gaza Marine: Palestinas stulna framtid

Palestinas erfarenhet följer samma logik. År 2000 upptäcktes Gaza Marine-gasfältet ungefär 36 kilometer utanför kusten, med uppskattningsvis en biljon kubikfot naturgas. Även om det är modest enligt globala mått, representerar fältet en livlina för palestinsk energiberoende. Beläget inom palestinska maritima zoner enligt UNCLOS, borde Gaza Marine ha transformerat Gazas ekonomi.

Istället kvävdes utvecklingen. Israeliska restriktioner, militär kontroll och den pågående ockupationen hindrade palestinerna från att tillgång till sina egna resurser. Förespråkare argumenterar att Israels blockad och upprepade militära kampanjer – diplomatiskt och militärt stödda av USA – tjänar inte bara säkerhetsmål, utan ekonomiska: att neka palestinierna suveränitet över sin naturtillgång.

Sedan kriget i oktober 2023 har dessa oro intensifierats. Anklagelser har ökat om att massfördrivning i Gaza kunde underlätta israelisk exploatering av Gaza Marine, och integrera det i regionala energinätverk med amerikanskt stöd. Israels utfärdande av prospekteringslicenser i angränsande vatten 2023, kombinerat med en gasexportaffär värd 35 miljarder dollar med Egypten, har väckt påståenden om avsiktlig resurstöld. Genom hela processen

har USA skyddat Israel diplomatiskt, vetoat FN-resolutioner och prioriterat energisäkerhet i Levantenbassängen över palestinska rättigheter.

Parallellen med Venezuela är omisskännlig. I båda fallen hindrar sanktioner, blockader och våld lokala befolkningar från att dra nytta av sina egna resurser, medan externa makter positionerar sig för att profitera.

Lagen krossad

USA:s intervention i Venezuela och Trumps egna uttalanden väcker allvarliga rättsliga konsekvenser enligt internationell och nationell lag.

Venezuela under ockupation

Genom att öppet deklarerat att USA skulle "styra" Venezuela under en övergångsperiod, etablerade Trump de rättsliga villkoren för ockupation. Enligt artikel 42 i 1907 års Haagkonvention existerar ockupation när territorium placeras under en fientlig armés auktoritet som utövar effektiv kontroll. Operationen den 5 januari 2026 – kombinerande militära attacker med tvångsavlägsnande av Venezuelas statschef – uppfyller denna definition, och utlöser skyldigheter enligt Genèvekonventionerna.

Internationell lag är entydig: en ockuperande makt får inte exploatera naturresurser för egen vinning. Artikel 55 i Haagkonventionen begränsar ockupanten till usufrukt – tillfällig administration utan utarmning av icke-förnybara resurser. Artikel 33 i fjärde Genèvekonventionen förbjuder uttryckligen plundring, och klassificerar sådan exploatering som ett krigsbrott enligt Romstadgan. Trumps löften om att amerikanska oljebolag skulle profitera på Venezuelas olja, och att intäkterna skulle ersätta amerikanska kostnader, signalerar tydlig avsikt att bryta mot dessa förbud.

Bortförandet av en statschef

Tillfångatagandet av Nicolás Maduro förvärrar dessa brott. Sedvanerättslig internationell lag, bekräftad av Internationella domstolen i fallet *Arrest Warrant* (2002), ger sittande statschefer absolut immunitet från utländsk straffrättslig jurisdiktion. Att tvångsvis avlägsna Maduro utan samtycke eller utlämning bryter mot artikel 2(4) i FN-stadgan, som förbjuder våld mot en stats suveränitet. Rättsexperten varnar för att denna handling inbjuder statsansvar, skadestånd och granskning under Internationella brottmålsdomstolen, samtidigt som den sätter ett prejudikat som eroderar diplomatiska normer globalt.

Amerikansk lag ignorerad

Inhemskt kolliderar interventionen med War Powers Resolution från 1973. Presidenten får endast införa amerikanska styrkor i fientligheter med kongressens godkännande eller som svar på en nationell nödsituation orsakad av ett angrepp på USA. Trumps "narkoterro-rism"-rättfärdigande uppfyller inte denna standard. Inget överhängande väpnat angrepp existerade. Operationen utgjorde därför ett olagligt initiativ till fientligheter, kringgående Kongressen och ekande kontroverser kring tidigare interventioner som Libyen 2011.

Palestina och Venezuela: Samma brott, olika namn

Dessa brott speglar Israels långvariga exploatering av palestinska resurser. I Västbanken avleder Israel uppskattningsvis 80 % av delade akviferer för bosättningar och inhemskt bruk, och begränsar allvarligt palestinsk tillgång – ännu ett brott mot ockupationsrätten. I Gaza hindrar Israels blockering av palestinsk kontroll över naturgas, kombinerat med dess gasexportaffär värd 35 miljarder dollar med Egypten undertecknad i december 2025, ekonomisk dominans medan palestinierna förblir berövade.

Som i Venezuela kvarstår ockupationen inte bara för säkerhet, utan för profit.

Slutsats

Maduros koppling mellan Venezuela och Palestina var varken överdrift eller propaganda – det var diagnos. Båda samhällena, utrustade med värdefulla fossila bränslen, har straffats för att hävda suveränitet. Båda har mött blockader, sanktioner och militärt våld utformade för att bryta motstånd och underlätta resursutvinning. Så länge olja och gas underbygger global makt kommer imperiell girighet att fortsätta maskeras som humanitär intervention.

Rättvisa kräver mer än retorik. Det kräver avslutande av ockupationer, återställande av resurssuveränitet och konfrontation med den energiimperialism som driver modern konflikt. Maduro må ha tystats, men sanningen han artikulerade består – och likaså den gemensamma kamp han namngav.